

Hana Horecká:

S country i lidovkami pod Jižním křížem

Pokud znalci americké hudební scény označí některou ze špičkových zpěvaček z Nashvillu přívlastkem „dáma country music“, není to jen proto, že z pódia umí rozdávat cukrkandlové úsměvy a na písňovém top-žebříčku zazářila třemi čtyřmi hity.

Do společnosti „country-ladies“ typu Kitty Wels, Loretty Lynn nebo Barbary Mandrell se v USA může zařadit jen umělkyně, které kromě toho, že vyniká výjimečným projevem a repertoárem, nechybí ani charisma a třpytivá společenská noblesa. Přitom i moderní písničky takové hvězdy zůstávají jadrně zemité a spjatý s kořeny tohoto žánru. Jistě i proto mívají zmi-

něné interpretky vždy plné sály a do publika přitahují široké spektrum fanoušků.

Poněkud zcestným pohledem se v tomto směru vyznačují naopak někteří hudební „experti“ u nás. Není výjimkou, že nálepkou „dámy“ (a neřídka dokonce „první dámy“ country music) oceňují zpěvačku, již sice nelze upřít, že líbí výměmi a melodickými písničkami dosáhla vrcholů hor po-

térské scény v sestavách jabloneckých kapel Jizerská protěž a Volupsije přes Schovanky, Fešáky a nakonec sólovou dráhu v doprovodu vlastní kapely Sally Rose Band – z pódii poněkud vytratila i zpěvačka s kouzelně barevným mezzo-

sluchačské přízně, přitom však jejímu hudebnímu cítění možno stylovou visážku přidělit jen s přimhouřenýma očima. Jindy jsou zase korunou královen country zdobený interpretky, které k romantice táborových ohňů přičichly nanejvýš při vaření country-folk-tramprského guláše na letních pouťových festivalech. To však většinou stačí, aby pak naduté bodovaly v podivných nadžánrově všeobjímajících anketách.

O to víc skalní příznivce C&W mrzí, když se do ústraní – byť jen na čas – stáhne opravdová dáma zpod stetsonu. Tak se po dvou desetiletích – od strmého vzestupu z ama-

Po devíti albech Hany Horecké – první čtyři nahrávala ještě s kapelou Sally Rose Band, zbývající již byly ryze sólové – očekávají její fanoušci jubilejní desáté cédéčko velice netrpělivě. Jistě i proto mnozí často vyhledávají internetové stránky www.horecka.com, kde se pravidelně objevují všechny důležité informace o zpěvaččiných aktivitách

sopránem a brilantní kytaristka Hana Horecká.

„Před několika lety, kdy jsme se Sally Rose Band jezdily hlavně po zahraničních scénách, jsem pocítila, že si od showbizny su potřebuji na čas odpočinout. Teď se proto co nejvíce věnuji hlavně své desetileté dceři Julianě Magdaleně, které říkám Nanyňka, začala jsem se duchovně vzdělávat a intenzivně studovat esoterickou literaturou. Dokonce jsem v tomto stylu napsala 'dietni kuchařku' Jak jsem zhubla s hvězdami. Další knížku o všem mož-

ném, ale hlavně o životě, mám rozepsanou v počítači. Zkouším také podnikat a předloni jsem v Praze-Dejvicích otevřela půjčovnu svatebních a společenských oděvů. Také se rozvádím a přitom se už třetí rok snažím udělat si pořádek v životě, což není lehké a bohužel to trvá i dost dlouho...“ hovoří Hana Horecká otevřeně nejen o svých nehupebních aktivitách, ale i o soukromí.

Jaké místo má tedy v současnému životě zpěvačky country muzika?

„V poslední době jsem účinkovala hlavně v komponovaném programu s Josefem Lauferem a countryrockovou skupinou Netto.

Občas však lidem, kteří to chtějí poslouchat, zpívám jen tak sama, s kytarou,“ pokračuje půvabná bruneta, kterou znalci porovnávají s již zmíněnou kráskou Barbarou

Mandrell, jednou z nemnoha amerických hvězd, jež si svou noblesou, ale i kovbojským srdcem, dokázala podmanit také zhyčkané publikum luxusních hotelů v Las Vegas.

Do sólové škatulky Hany Horecké lze zařadit i její nedávné turné k protinožcům – do Austrálie a na Nový Zéland. „Spíše než turné to byl hezký výlet za starší dcerou Hankou, která žije s přítelem na Novém Zélandu,“ vysvětluje zpěvačka, která se po Greenhorns, Fešácích, Věře Martinové a několika mála dalších reprezentantech české C&W může dnes už také pochlubit koncerty pod souhvězdím Jižního kříže.

„Zájezd byl upečen značně originálně: Vloni na jaře mi přišel od jednoho Čechoaustralana e-mail, ve kterém stálo: 'Ahoj Hanko. Jsi to Ty, co ses jmenovala za svobodna Juklová, zpívalas v roce 1974 na festivalu v Bratřikově u Jablonce nad Nisou píseň Stewball, mělas strašně dlouhé vlasy a sestru Vladěnu?' Byla jsem

V Austrálii si Hana Horecká nenechala ujít příležitost pomazlit se s párečkem klokanů. Kopcovitou krajinu Nového Zélandu si pak vychutnávala společně s dcerou Hankou. „Nejsem žádná velká turistka, a tak jsem se spíše opalovala, cestovala a ochutnala místní kuchyni,“ řekla zpěvačka po návratu

v šoku. Jak si může někdo v Austrálii pamatovat, co jsem já dělala před třiceti lety? Odepsala jsem, že jsem to já, sestru Vladěnu mám pořád, ale ty dlouhé vlasy jsou už o mnoho kratší... 'Co takhle přijet zazpívat krajanům do Austrálie?' stálo v dalším e-mailu.

I když v posledních čtyřech letech mohli fanoušci Hany Horecké vidět svou oblíbenou zpěvačku na pódiu nejčastěji jako sólistku s kytarou, letos už nebude „samota“ půvabné dámy české C&W tak okatá. Ve společnosti houslistky Soni Herčíkové a klávesistky Zdeny Horákové se na pódiích objeví jako C. T. Hany Horecké. Současně dostala zpěvačka pozvání na srpnový premiérový ročník European Country Music Award 2005 do rakouského Wieselburgu. Pro tuto soutěžní příležitost, ale i pro případná další vystoupení v zahraničí, se Hanka obklopila dvěma muzikanty – Čechokanadánem Slávkem Hanzlíkem (kytara, zpěv) a houslistou Ludkem Lerstem. Originálním spojením Hančina dynamického projevu, Hanzlíkova tradičního naturelu a Lerstovy fider-ské moderny by se toto seskupení mohlo jistě stát silným magnetem i pro české publikum. Kdy nové zformované trio potěší i srdce domácích milovníků country?

Zajímavou vzpomínku má Hana Horecká i na svého novozélandského kamaráda a hudebního partáka Jimmyho: „Vypadal jak feták, měl dready, bubenej, vyžilej, ale vyklubal se z něj skvělý člověk, vynikající kytarista a zpěvák. Okamžitě jsme si padli do oka. Aby ne, vždyť se taky narodil 22. prosince jako já, životní číslo máme oba osm – ze šestadvacítky, která vznikne součtem všech čísel v datu narození – a kdo se trochu vyzná v numerologii, ví, kolik uhořelo. Navíc Jimmy není na ženy, takže mohlo krásně zůstat jen u muziky.“

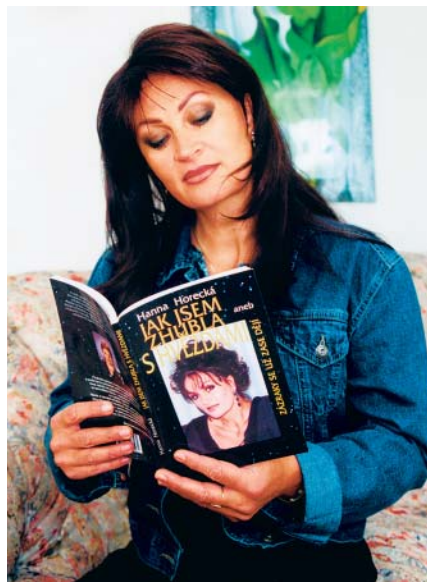
Přiznám se, že na něco takového jsem do té doby nepomyslela. Paradoxně hned druhý den mi však napsala i dcera Hanka z Nového Zélandu: 'Mámo, koukej sem přijet. Máma mého přítele už zná všechny Tvoje písně nazpaměť i v češtině. Hraje je tu širokému dalekému okolí, takže bys snad mohla na Vánoce něco vymyslet.'

Hned dvě podobné výzvy mě na chvíli donutily nad nimi zauvažovat. Copak ale vím, jak zorganizovat koncerty na druhém konci světa? Jen tak mezi řečí u kafe jsem se o tom zmínila jedné kamarádce. Pak jsem se už ale ze svého krátkého australského snu probudila a protinožce pustila z hlavy.

Kamarádka se však někde o mně zmínila Petru Vítkovi, který v Austrálii organizoval koncerty Karlu Gottovi, Heleně Vondráčkové i Olympicu. Petr mne následně přibrál své blízké australské spolupracovnici Barbaře a ta slíbila připravit moje vystoupení pro krajaný v Melbourne a v Sydney. Vše také zařídila a v prosinci jsem i s Nanynkou odletěla na druhý konec zeměkoule.

Byla to dlouhá cesta, letěla jsem tam padesát hodin. Nanynka nedostala od australské ambasády vízum, protože k němu byl zapotřebí souhlas otce dítěte a ten jej nedal. Nezbylo proto než letět cestou přesložitou přes Paříž a Hongkong do Aucklandu na Novém Zélandu, s nímž vízovou povinnost nemáme. Tam jsem nechala Julianu Magdalenu u starší dcery a sama odletěla – vlastně už do protisměru – na týden do Austrálie.

Na letišti v Melbourne mě měla čekat Barbara s manželem. Po předchozích dvou dnech v oblacích a ještě čtyřech hodinách

Před několika lety si Hana Horecká úspěšně odskočila od mikrofonu i ke klávesnici počítače. Svoji knižní prvotinou *Jak jsem zhubla s hvězdami aneb Zázraky se už zase dějí pak velice potěšila všechny milovníky esoterické literatury*

letu z Nového Zélandu, kdy jsem už unavou z nevyspaní omdlévala, jsem očekávala, že této cestovní anabázi bude konec a následovat bude jen krásné přivítání. To jsem se ale spletla.

Melbournský celník hodinu vyndával věci ze všech svých zavazadel a neustále do nich šroupal jakýmsi bílým papírkem, aby mi posleze sdělil, že vezu kokain. Zesínala jsem. Při představě, že mi někdo vpašoval do kufří kokain, a já nejspíš strávím několik let ve vězení na druhém konci světa, se mi opravdu přitížilo. Naštěstí po hodině mne ze svých spárů propustil s tím, že

kokain nenašel a dodal vysvětlení, že se to někdy stává, že kufří 'načichnou' někde cestou od jiných, ve kterých drogy jsou.“

Nepříjemnou – ba hrozně vypadající – epizodou na melbournském letišti už našťásti Hančiny trampoty načas skončily. Následoval improvizovaný „zahřívací“ koncert v Barbařině rodině, při němž česká zpěvačka zapomněla na všechny útrapy předchozích desítek hodin, a následně dvě příjemná vystoupení pro krajaný v Melbourne a Sydney. „Publikum, které na koncerty přišlo, bylo úžasné. Na obou se potvrdilo, že to za dlouhou cestu stálo. Hostitelé připravili skvělé sváteční prostředí a svičky na stolech, country balady, moravské lidovky i vánoční písničky vytvořily opravdu nezapomenutelnou atmosféru,“ přidává zpěvačka jednu z nejhezčích vzpomínek.

V Austrálii pobyla Hana Horecká týden. Stihla vidět také kousek zdejší „country“: hlavní ulice městeček, které připomínají Divoký západ, klokany, koaly, gumovníky... Před rozloučením ještě oslavila s australskými přáteli své hodně kulaté narozeniny.

Návrat do novozélandského Aucklandu za oběma dcerami nebyl bez komplikací: Na letišti se musela opět podrobit hodinové prohlídce, protože – řečeno slovy místních policistů – „...ženská, která letí někam, kde má několik hodin pauzu, nechá tam dítě a zase pokračuje, je prostě podezřelá.“ Nakonec však i tento ostrov v jižním Pacifiku udělal na Hanu Horeckou příjemný dojem, přestože vzpomínky na Austrálii zanechaly v paměti přece jen hlubší rýhu.

Na nejjižnější výspě svého putování dostala Hana ovšem také příležitost ke zpívání. V hospodě přes ulici od současného domova své dcery dokonce poznala vynikajícího místního kytaristu a zpěváka Jimmyho. Hančina country mu zněla jako z Nashvillu a dlouho si nedokázal v hlavě srovnat, že tak americky zpívá tuto muziku žena z bývalé komunistické a k tomu ještě slovanské země. Neméně se však Jimmymu líbily i moravské lidovky, které jej doháněly až ke slzám.

Zvěst o návštěvě country zpěvačky ze srdce Evropy se v okolí šířila rychlostí blesku, a tak došlo na další neformální zpívání. Jimmy jen litoval, že o Hančině návštěvě nevěděl dříve. Jeho otec před dvaceti lety založil ve městě Napier první country klub na Novém Zélandu a zorganizovat zde Hančiny koncerty by pro ně byla hračka.

Takže příště...?

Slavomil Janov

Foto archiv